

“Isus Hristos este același, ieri și azi și în veci.”(Evrei 13:8)

SCRISOARE CIRCULARĂ – noiembrie/decembrie 2004

Ediție specială, hotărâtoare

Vă trimit salutări din inimă tuturor celor care ați fost ajunși de vestirea Cuvântului veșnic al lui Dumnezeu și celor care urmează să mai fie atinși de vestirea lui. Referindu-se la Isaia 40:8, apostolul Petru scrie în versetul 25 al primei sale epistole:

“Dar Cuvântul Domnului rămâne în veac. Și acesta este Cuvântul, care v-a fost propovăduit prin Evanghelie.”

Aceasta era mărturia apostolului și, de asemenea, a fratelui Branham; prin harul lui Dumnezeu, și eu propovăduiesc aceeași Evanghelie veșnică – Cuvântul curat al lui Dumnezeu – care rămâne în veac. Titlul primei mele scrisori circulare din septembrie 1966 a fost:

“Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în veac”

Chiar și atunci eram foarte conștient de adevărul adânc al cuvintelor din Isaia 40 și din 1Petru 1. La sfârșitul acelei prime scrisori circulare apare următoarea afirmație: **“Din însărcinarea lui Dumnezeu”** – și așa va rămâne până la ultima scrisoare, aceasta fiind legitimarea mea. Același Duh al lui Dumnezeu ne conduce în tot adevărul. Orice chemare și însărcinare divină este în legătură cu aceeași sursă a descoperirii. Rămâne același Cuvânt, același mesaj, aceeași învățătură – un Domn, o credință, un botez, până la sfârșit.

Apostolul Petru a pus accentul pe ascultarea față de adevăr și pe adevărata dragoste frățescă. El a depus mărturie despre adevărații copii ai lui Dumnezeu, care au trăit nașterea din nou: *“fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță, care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac.” (versetul 23)*

Când mă gândesc la numeroasele scrisori circulare, broșuri și cărți scrise în ultimele decenii cu privire la multe subiecte importante, și care fac înconjurul lumii, sunt mulțumitor Domnului, care a condus totul într-un mod minunat și ne-a păstrat în Cuvântul Său. În primii zece ani de slujbă vizitasem deja multe țări de pe câteva continente. Estul și Vestul au fost incluse în traseul meu misionar. Primele broșuri în limba engleză, începând cu “Crede doar pe “Așa vorbește Domnul””, au atins un tiraj de 80.000 de exemplare în scurt timp. Toate au fost tipărite la Krefeld și trimise în toată lumea. Astfel, s-a așezat fundamentul biblic pentru slujba mesagerului și esența mesajului a fost clar exprimată tuturor celor care erau gata să-l creadă. Prin har, iubitul nostru Domn ne-a purtat din claritate în claritate. Întotdeauna, aleșii sunt cei care recunosc ziua și mesajul, ei sunt cei care aud ce zice bisericilor Duhul.

Cele scrise în această scrisoare circulară sunt un rezultat al impresiilor produse de cele mai binecuvântate călătorii misionare pe care le-am întreprins în ultimele luni. Traseul a inclus șase orașe din India, apoi orașe din Sudan, Etiopia, Kenya, Botswana, Africa de Sud, Gabon, Angola, Congo, Republica Democrată Congo, Malawi și Zambia. Îmi voi aduce întotdeauna aminte de acele adunări. În orașele Likasi, Kolwezi, Mbuji-Mayi și în Lubumbashi, mulțimile au umplut stadioanele. În stadionul sportiv Raphael din Kinshasa, au fost prezenți între 18.000 și 20.000 de oameni, în stadionul sportiv Kenya din Lubumbashi au fost prezenți între 16.000 și 18.000 de oameni, în stadioanele din celelalte orașe au fost între 8.000 și 15.000 de oameni. Chiar clădirile publice și sălile de spectacol au găzduit mii de oameni la fiecare întâlnire.

În timp ce priveam mulțimile, mi-au venit pe inimă următoarele întrebări, pe care le-am adresat adunării la sfârșitul fiecărei predici:

“Credeți că revenirea lui Isus Hristos este foarte aproape?” Am primit răspunsul în limba franceză: “Oui, Amen!” – “Da, Amin!”

“Cunoașteți mesajul timpului de sfârșit și slujba lui William Branham?” “Oui, Amen! Hallelujah!” – “Da, Amin! Aleluia!”

“Ați fost cu toții botezați conform Scripturii în Numele Domnului Isus Hristos?” Și răspunsul a răsunat, din nou, “Da, Aleluia!” și “Amin! Amin!” cu o asemenea forță încât putea fi auzit până în Cer. În total, în lunile mai, iunie, iulie și august, între 70.000 și 80.000 de oameni au participat la adunările de pe continentul african. A fost o puternică biruință pentru Împărăția lui Dumnezeu.

După ultima adunare din Lubumbashi, am fost invitat să dau un interviu televizat, care a durat aproximativ o oră și a fost difuzat în întreaga țară. Astfel, milioane de oameni au putut auzi ce face Dumnezeu astăzi. Bărbatul care mă intervievea, a arătat telespectatorilor cărțile pe care le-am scris și m-a prezentat folosindu-se de următoarea afirmație: “Acesta este predicatorul care a avut curajul să scrie adevărul.”

În timpul interviului, s-a pus accentul pe tema Dumnezeirii și a botezului. În țările africane, pastorii responsabili din denominațiuni întâmpină dificultăți cu privire la aceste teme, datorită învățăturilor lor tradiționale. Toți cei care au ascultat au auzit că Dumnezeu este numai Unul și S-a descoperit în cer ca Tată, pe pământ în singurul Său Fiu născut, și, în biserică, prin Duhul Sfânt. Ei au aflat, de asemenea, că marea trimitere din Matei

28:19 a fost îndeplinită corect de Petru în Fapte 2, de Filip în Fapte 8 și de Pavel în Fapte 19. Toți au auzit că Domnul a poruncit ca botezul să aibă loc în Numele – la singular - și nu în trei titluri. NUMELE în care S-a descoperit Dumnezeu ca Tată, Fiu și Duh Sfânt este Domnul Isus Hristos. Desigur că este nevoie de o descoperire pentru a recunoaște Numele legământului nou-testamentar în care avem mântuirea deplină (Fapte 4:12). S-a arătat concordanța dintre marea trimitere pe care a dat-o Domnul și felul în care a fost îndeplinită de apostoli.

Apoi, am putut să afirm cu tărie de ce credem că William Branham este proorocul făgăduit, referindu-mă la Maleahi 4:5-6, Matei 17:11 și Marcu 9:12, după cum spune Scriptura. Ne bucurăm de faptul că atât de mulți oameni au acceptat Cuvântul acestui ceas, ultimul mesaj. Ei nu doar au auzit, ci au și crezut și s-au supus Cuvântului.

Ultimul an a adus o recoltă extraordinară a Cuvântului-sămânță, care a fost semănat de-a lungul ultimelor decenii în toate țările lumii. Eu împart o mare parte a acestei sarcini cu iubitul nostru frate și credincios împreună lucrător, Alexis Barilier, care și-a jertfit timpul, întreprinzând călătorii dificile, an după an. Literatura în limba franceză, de care este responsabil iubitul nostru frate, a arătat calea Domnului sutelor de mii de credincioși. Fratele Alexis Barilier cunoaște slujba fratelui Branham din 1955, când a fost martorul acesteia. El a făcut parte din comitetul care a pregătit campania fratelui Branham în Renens, lângă Lausanne, Elveția. Începând cu 1966, chiar de la început, el a ajutat la răspândirea mesajului timpului de sfârșit.

În timpul adunărilor cu frații slujitori, aceștia mi-au adresat mereu întrebări. Ei vroiau să știe dacă acum are loc secerișul, așa cum mi-a fost arătat cu câțiva ani în urmă în viziunea cu combina. S-a menționat în repetate rânduri că fratele Branham a avut o viziune în iunie 1955, în Zürich, Elveția, când a văzut vulturul german zburând deasupra Africii. Frații doreau, de asemenea, să afle dacă Matei 24:45-47 se împlinesc acum, acolo unde este scris că hrana duhovnicească este împărțită la vremea hotărâtă, căci Domnul își împarte toate bunătățile cu noi. Orice a pregătit Dumnezeu pentru poporul Său printr-o slujbă este legat de acea chemare și trimitere personală. Asemenea slujitorilor lui Dumnezeu dinaintea mea, eu trebuie să acționez conform trimiterii primite. Apostolul Pavel, care este exemplul meu în slujbă, a spus: *“Pavel, apostol al lui Isus Hristos, prin porunca lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru...”*

Din această ultimă trezire va ieși Biserica Mireasă pe care Domnul Isus Hristos Și-o va înfățișa fără pată sau zbârcitură, sfântă și fără prihană, înaintea tronului de har (Efeseni 5:27). Voia lui Dumnezeu este ca *“duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos. Cel ce v-a chemat este credincios, și va face lucrul acesta.”* (1 Tesaloniceni 5:23-24).

Lucrarea lui Dumnezeu până la desăvârșire

După ce fratele Branham a fost luat la Domnul în decembrie 1965, începând cu mai 1966, am avut privilegiul de a duce mesajul divin până la marginile pământului. Era un nou început, dar și o continuare a lucrării pe care Dumnezeu o începuse în 1933, și în mod deosebit în 1946, când slujitorul și proorocul Său a primit însărcinarea. În 1955, în Karlsruhe, am avut ocazia să-l cunosc pe fratele Branham ca pe un om trimis de Dumnezeu. În timpul convenției din Dallas, Texas, în 1958, Domnul mi-a dat înțelegere duhovnicească pentru a recunoaște această slujbă deosebită. Apoi, au urmat evenimentele din aprilie 1962 și, în cele din urmă, mai 1966, astfel încât mesajul din timpul sfârșitului și-a putut continua cursul, conform planului Domnului.

Prin harul lui Dumnezeu, frații din Africa au fost în mare parte scutiți de unele din influențele străine de peste ocean. Ei au dat dovada unei armonii în predicarea Cuvântului și a dragostei frățești care domnește între ei. Conform Psalmului 133, Dumnezeu își revarsă binecuvântările acolo unde frații trăiesc în unitate. Noi am avut mereu parte de această binecuvântare. Orice slujitor al lui Dumnezeu va face cum a făcut Domnul în Ioan 12:37-43 și va întreba așa cum este scris în Isaia 53:1: *„Cine a crezut în ceea ce ni se vestise? Cine a cunoscut brațul Domnului?”* Apostolul Pavel, ca slujitor al Domnului, s-a referit în Romani 10 la același verset, întrebând: *”Și cum vor auzi (despre El) fără propovăduitor? Și cum vor propovădui, dacă nu sunt trimise?”* El a inclus și Isaia 52:7: *”Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc pacea, ale celor ce vestesc Evanghelia!”* Acestea sunt picioarele bărbatului a cărui gură propovăduiește mesajul divin al Evangheliei. Pavel a scris încă pe vremea aceea ceea ce trăim noi astăzi răspândind mesajul, *“glasul lor a răsunat prin tot pământul și cuvintele lor au ajuns până la marginile pământului.”* Acest verset se împlinesc, cu adevărat, înaintea ochilor noștri, la fel ca Matei 24:14 și Apocalipsa 14:6.

Noi trăim acum ultima parte a planului de mântuire – în direct. Mai întâi, s-a împlinit cu exactitate ceea ce era scris în Amos 3:7: *”Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi prooroci.”* Pentru toți cei aleși, Amos 8:11 a devenit, de asemenea, o realitate pe care au trăit-o: *”Iată, vin zile, zice Domnul Dumnezeu, când voi trimite foamete în țară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci foamete și sete după auzirea cuvintelor Domnului.”*

Și, în cele din urmă, am înțeles sensul următorului verset: *”Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.”* (Deuteronom 8:13, Matei 4:4) Pe noi ne interesează doar Cuvântul care a ieșit din gura lui Dumnezeu și nu o explicație.

Acum, după ce a fost descoperit întreg Cuvântul, întregul plan al lui Dumnezeu trebuie împărțit cu poporul lui Dumnezeu care este hrănit cu hrană duhovnicească. Aceasta nu o face un singur bărbat, ci toți slujitorii lui Dumnezeu care propovăduiesc acum Cuvântul descoperit până la marginile pământului, în deplină armonie, având întreaga mărturie a Sfințelor Scripturi. Orice adevărat slujitor al lui Dumnezeu din acest timp nu va adăuga sau scoate din Cuvânt, nu-l va amesteca, ci va propovădui învățăturile adevărate așa cum ne-au fost lăsate, atât de minunat descoperite, și va putea spune cum a spus Stăpânul său: *"Învățătura Mea nu este a Mea, ci a Celui ce M-a trimis pe Mine."* Imediat după aceasta urmează condiția atotcuprinzătoare: *"Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine."* (Ioan 7:16-17)

Cine nu este gata să facă voia lui Dumnezeu și se roagă doar din obișnuință *"Facă-se voia Ta!"*, nu va înțelege niciodată semnificația crucială a învățaturii curate prin care este arătată oamenilor voia lui Dumnezeu. Aspectul esențial al planului de mântuire al lui Dumnezeu constă în faptul că, mai întâi, Cel Atotputernic a dat făgăduințe, apoi El veghează asupra Cuvântului Său și, atunci când vine timpul împlinirii, El face toate lucrurile conform Cuvântului Său.

"În adevăr, făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt "da"; de aceea și "Amin!", pe care-l spunem noi, prin El, este spre slava lui Dumnezeu." (2 Corinteni 1:20)

Noul Testament începe cu împlinirea a ceea ce fusese făgăduit în Scripturi și se încheie în același fel. În el avem, cu adevărat, orientarea divină. Isaia 40:3 și Maleahi 3:1 s-au împlinit în slujba lui Ioan Botezătorul, așa cum găsim confirmat în Matei 11:12-14, Marcu 1:1-3, Luca 3:2-18 și în Ioan 1:6-28. El a fost cel care a pregătit calea Domnului și a unit Mireasa cu Mirele la începutul planului de mântuire (Ioan 3:29). El a întors inimile – nu capetele - celor care credeau conform părinților vechi-testamentari spre credința copiilor nou-testamentari (Luca 1:17). Astfel, s-a împlinit prima parte din Maleahi 4 și, de aceea, lui Ioan i s-a mai spus și Ilie.

"Legea și proorocii au ținut până la Ioan; de atunci încoace, Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu se propovăduiește..." (Luca 16:16)

Acesta nu este un simplu mesaj, este mesajul mântuirii, Evanghelia veșnic valabilă care este predicată acum, înainte de venirea sfârșitului, ca mărturie tuturor neamurilor. A doua parte a făgăduinței în legătură cu Ilie se împlinește în cadrul mesajului pentru timpul de sfârșit. Inimile copiilor lui Dumnezeu sunt întoarse către credința părinților, către învățăturile apostolilor (Maleahi 4:5-6, Fapte 2:42, Efeseni 2:20).

Pentru toți cei care cred conform Scripturii, William Branham a fost proorocul făgăduit care trebuia să vină înaintea zilei celei mari și înfricoșate a Domnului. Ei respectă decizia lui Dumnezeu care l-a chemat și l-a trimis. Nici unul dintre ceilalți evangheliști care au devenit cunoscuți mai târziu în întreaga lume, n-ar putea spune ziua, locul și ora când au primit o chemare și o trimitere divină directă, așa cum au putut spune cu exactitate toți adevărații slujitori ai lui Dumnezeu. În cele patru Evanghelii citim despre chemarea celor 12 apostoli și a celor 70 de ucenici. Dar însărcinarea pe care a primit-o Pavel iese în evidență în Noul Testament. Cele scrise în Fapte 9 și capitolele 22 și 26, ne arată importanța însărcinării pe care a primit-o, care trece dincolo de vremea lui și este în legătură cu planul de mântuire.

Apostolul Pavel a fost pus în slujbă de Domnul. El trebuia să arate întrebuițarea corectă a legii și a harului, să deosebească ce se aplica evreilor și ce era pentru neamuri în cuvântul profetic. Tot de slujba lui ținea stabilirea rânduielii în biserică și întrebuițarea corectă a tuturor darurilor și a slujbelor. El nu doar s-a referit la el însuși ca slujitor, apostol și învățător, el chiar era toate acestea, pentru că primise Evanghelia prin descoperirea divină a lui Isus Hristos (Galateni 1:10-12). Mulți au fost martorii lucrurilor pe care le-a făcut Domnul nostru în timpul slujbei Sale pe pământ. Mii de oameni au participat la adunările Lui. Dar cuvintele pe care Domnul i le-a spus lui Pavel au clarificat scopul slujbei lui: *"...căci M-am arătat ție, ca să te pun slujitor și martor atât al lucrurilor pe care le-ai văzut, cât și al lucrurilor pe care mă vei vedea făcându-le...ca să le deschizi ochii..."* (Fapte 26:16-18)

Cine nu este orb, va vedea, cine nu este surd, va auzi și va înțelege importanța lucrurilor care au loc acum. Nu este vorba de a ridica în slăvi un om, căci Dumnezeu nu-Și împarte slava cu nimeni. Problema arzătoare este încheierea și desăvârșirea planului divin de mântuire. Noi nu-l predicăm pe Ioan Botezătorul sau pe apostolul Pavel sau pe William Branham, noi ne referim la acești slujitori, dar Îl predicăm pe Isus Hristos, Cel care a fost răstignit și care a înviat biruitor din morți. Noi nu preamărim pe nici un prooroc sau apostol, ci doar pe Isus Hristos, Domnul și Mântuitorul nostru.

Oamenii lui Dumnezeu arată calea, predică adevărul, **dar numai Isus Hristos este calea, adevărul și viața.**

Două semne de legitimare

Nu ne-ar ajuta la nimic să ne referim la trimiterea primită de Moise de la Domnul în urmă cu 3600 de ani sau la cea a lui Pavel, de acum 2000 de ani sau la cea primită de fratele Branham, în urmă cu 60 de ani, dacă nu cunoaștem scopul divin pe care l-au îndeplinit aceste trimiteri.

Mulți prooroci au primit o trimitere divină pentru cei din timpul lor și de asemenea, în legătură cu planul de mântuire. Totuși, cu Moise, Domnul a vorbit în repetate rânduri față în față, spre deosebire de felul cum a lucrat cu toți ceilalți prooroci. Toți cei care au auzit de chemarea specială pe care a primit-o fratele Branham ar trebui să se gândească urgent la ce i s-a spus, printre altele, în 7 mai 1946: "Așa cum lui Moise i s-au dat două semne, așa îți vor fi date și ție două semne. Dacă nu îl vor crede pe primul, vor trebui să-l creadă pe al doilea." Moise și-a aruncat toiagul la pământ și acesta s-a transformat într-un șarpe; după ce a înghițit șerpii vrăjitorilor, Moise și-a luat șarpele de coadă și acesta s-a transformat din nou în toiag, în mâna lui. Al doilea semn a fost mâna lui. Lui Moise i s-a spus să-și pună mâna în sân și, când a scos-o, era plină de lepră. A pus-o înapoi în sân, a scos-o, și de data aceasta era perfect curată. Domnul Dumnezeu i-a spus lui Moise: "dacă nu te vor crede și nu vor asculta de glasul celui dintâi semn, vor crede glasul celui de-al doilea semn." (Exod 4:8)

Fratele Branham trebuia să ia mâna dreaptă a pacientului în mâna lui stângă. Atunci, cancerul sau tumoarea pe care o avea avea persoană, pentru care el urma să se roage, îi apărea pe mână cu o umflătură și o vibrație, un tremur. Pacientul nu trebuia să-și închidă ochii în timpul rugăciunii, ci să fie atent, căci în momentul în care avea loc vindecarea, semnul dispărea de pe mâna fratelui Branham. În special între anii 1946 și 1949, multe mii de oameni au fost martorii manifestării acestui semn, în timp ce fratele Branham se ruga pentru bolnavi pe platformă. Credința poporului creștea pe măsură ce ei recunoșteau că Isus Hristos este același ieri, astăzi și în veci și că El mântuiește și vindecă și astăzi.

A urmat al doilea semn, după cum i s-a spus fratelui Branham "dacă vei fi sincer, atunci vei putea spune oamenilor tainele inimii lor și lucrurile greșite pe care le-au făcut în viață și alte lucruri..." Acest dar a fost cunoscut de sute de mii de oameni în 12 țări diferite până în 1965. Fratele Branham vedea într-o viziune tot ce privea persoana pentru care urma să se roage. Prin descoperire directă, le putea spune de ce boală sufereau și diverse alte amănunte din viața lor. Prin aceasta, credința lor devenea atât de puternică în prezența lui Dumnezeu, încât aveau loc minuni de vindecare. Fratelui Branham i s-a mai spus că acesta era semnul lui Mesia, în felul în care acesta se manifestase în slujba scumpului nostru Domn în legătură cu evreii și cu samaritenii. Ca Fiu al omului, Răscumpărătorul nostru era Proorocul făgăduit, Văzătorul (Deuteronom 18:15-18; Fapte 3:22-26). De aceea a spus El: "Adevărat, adevărat vă spun că Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând." (Ioan 5:19-20).

Găsim confirmarea acestui verset în Ioan, capitolul 1, când i se spune lui Simon Petru: "*Tu ești Simon, fiul lui Iona.*" și lui Natanael: "*Te-am văzut mai înainte ca să te cheme Filip, când erai sub smochin.*" (1:48b). S-a mai întâmplat și în Ioan, capitolul 4, cu femeia de la fântână: "*...tu ai avut cinci bărbați...*" și de multe alte ori în timpul slujbei Lui profetice. Era semnul că El era Mesia. Aceeași slujbă infailibilă s-a repetat prin lucrarea Duhului lui Hristos și în timpul nostru. Eu am fost martorul acesteia în adunările ținute între 12 și 19 august, 1955, în Karlsruhe, Germania și apoi în SUA în mai multe rânduri.

În legătură cu acel semn, fratele Branham s-a referit în repetate rânduri la Avraam (Geneza 18). Acolo, Domnul I-a făgăduit lui Avraam că Sara va avea un fiu. Ea avea 90 de ani și a râs în inima ei când a auzit acestea, gândindu-se: "*Acum, când am îmbătrânit, să mai am poftă...?*" Domnul s-a uitat la Avraam și i-a zis: "*Pentru ce a râs Sara, zicând: "Cu adevărat să mai pot avea copil eu, care sunt bătrână?"*" El a dezvăluit gândurile inimii ei când ea era în cort, înapoia Lui. (vers.10)

Atunci, acesta a fost ultimul semn înainte de distrugerea Sodomei și a Gomorei și înainte ca fiul făgăduit, Isaac, moștenitorul să se nască. Acum, la sfârșitul timpului de har, același semn supranatural s-a manifestat, se naște fiul făgăduit care "*are să cârmuiască toate neamurile...*" (Apocalipsa 12:5), care este moștenitorul lui Dumnezeu și moștenitor împreună cu Isus Hristos (Galateni 4:4-7) Căci, așa cum a fost în zilele Sodomei, "*tot așa va fi și în ziua când Se va arăta Fiul omului.*" (Luca 17:30) După desăvârșirea și luarea acasă a Bisericii Mireasă, va avea loc distrugerea lumii sodomite.

Intrarea trebuie să urmeze ieșirii

Acum va trebui să examinăm cu seriozitate scopul chemării și însărcinării divine, urmând semnele de îndrumare biblice. Când Moise a fost chemat și trimis, făgăduința pe care Dumnezeu i-o dăduse lui Avraam în Geneza 15:13 era împlinită. Poporul Israel care fusese în robie timp de 400 de ani, era acum eliberat. Desigur că scopul nu era ca oamenii să-l înalțe pe Moise sau să predice despre el, ci să recunoască scopul trimiterii, și anume eliberarea din robie.

Cererea adresată lui Faraon era: "*Așa vorbește Domnul: Israel este fiul Meu, întâiul Meu născut. Îți spun: "Lasă pe Fiul Meu să plece, ca să-Mi slujească..."*" După acestea, lui Faraon i s-a spus mereu: "*Lasă pe poporul Meu să plece!*", până când, în cele din urmă, a avut loc exodul.

La început, Israelul era "fiul întâi născut" și "Israel, poporul Meu!". Apoi, "fiul" și "poporul" au devenit "Israel, biserica" – "ecclesia, cei chemați afară", care trebuiau să se supună tuturor poruncilor lui Dumnezeu. Mielul pascal a fost înjunghiat, sângele a fost aplicat pe ușciorii ușii și exodul a avut loc. Aceleași lucruri se repetă acum: un exod, chemarea afară a primilor născuți care formează poporul lui Dumnezeu, cu alte cuvinte, se formează

adevărată Biserică a lui Isus Hristos din timpul sfârșitului. Acum, nici un mădular al Trupului lui Isus Hristos nu va rămâne în urmă, așa cum s-a întâmplat pe vremea aceea cu Israelul, nici o unghie nu va rămâne în urmă (Exod 10:26). Așa cum Moise a fost proorocul pe vremea aceea, care primise Cuvântul - și care a fost așezat apoi în chivotul legământului - și în timpul nostru s-a întâmplat la fel prin slujba proorocului. Cuvântul scris și toate tainele ascunse în acesta a devenit pentru noi Cuvântul descoperit și viu. Toți cei care aparțin Bisericii întâilor născuți, care formează poporul lui Dumnezeu, sunt sub sângele Noului Legământ (Evrei 9:11-14), au mijlocul încins cu adevărul (Efeseni 6:10-20), au fost eliberați din robia spirituală și din captivitatea babiloniană și se întorc la Muntele Sionului (Evrei 12:18-29). Cuvântul lui Dumnezeu n-a ieșit niciodată din Roma, ci doar din Muntele Sionului – din Ierusalim (Isaia 2, Mica 4, Fapte 2).

Porunca acestui mesaj sună astfel: *”De aceea: Ieșiți din mijlocul lor, și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat...”* Doar după ce are loc această ieșire, se împlinește făgăduința lui Dumnezeu: *”Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu.”* (2 Corinteni 6:14-18) În Apocalipsa 17 citim despre ”o taină: **”Babilonul cel mare, mama curvelor și spurcăciunilor pământului.”** Această descriere este urmată imediat de afirmația din Apocalipsa 18:4 *”Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu...”* Slujba trimisă de Dumnezeu trebuie să fie urmată de chemarea afară. Mesajul nu ne-a fost dat ca subiect de discuție, ci pentru cel mai înalt scop din timpul de sfârșit.

N-are rost să folosim multe cuvinte, să strigăm “Proorocul“, ”Proorocul”, “Proorocul a spus...” și apoi să prezentăm una din versiunile mesajului, cum, din păcate, se întâmplă peste tot în lume. Prin Cuvântul descoperit noi trebuie să recunoaștem acum voia lui Dumnezeu, astfel ca scopul lui Dumnezeu să fie împlinit. În timpul lui Moise, a avut loc exodul. Atunci, slujba din cortul întâlnirii a fost așezată în rânduială. Fiecare și-a găsit locul în rânduiala divină. Dar scopul nu fusese încă împlinit. Dumnezeu Își scosese poporul cu mână puternică sub conducerea lui Moise – aceasta fusese prima parte. A doua parte - împlinirea efectivă a făgăduinței – s-a întâmplat după ce el a fost luat acasă. Moise s-a uitat la pământul făgăduinței în timp ce stătea pe muntele Nebo (Deuteronom 34), dar nu i s-a îngăduit să intre.

După aceasta, a avut loc intrarea în Canaan. După exod, au venit toate încercările peste poporul care rătăcea în pustie. Închinarea la idoli, cârtirea, necredința și neascultarea au crescut. Au trebuit să treacă 40 de ani și doar noua generație, care s-a născut în acel răstimp, a putut să intre în țara făgăduită, după ce a fost făcută tăierea împrejur (Iosua 5). În 1Corinteni 10, primim avertizarea: *”Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde, și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.”* Pentru noi a fost scris că toți cei care au ieșit cu Moise *”au fost sub nor, toți au trecut prin mare, toți au fost botezați în nor și în mare, pentru Moise; toți au mâncat aceeași mâncare duhovnicească, și toți au băut aceeași băutură duhovnicească, pentru că beau dintr-o stâncă duhovnicească ce venea după ei; și stâncă era Hristos.”* Ce binecuvântări puternice trăiseră ei, și, totuși, Dumnezeu n-a fost mulțumit de cei mai mulți dintre ei (Evrei 3:7-18). Într-o singură zi, au murit între 23.000 și 24.000 de oameni (Numeri 25:9, 1Corinteni 10:8).

Încununarea nu are loc la începutul cursei, ci la sfârșitul ei. Ne putem întreba: ”Ce au realizat, de fapt, toate aceste trăiri deosebite pe care le-a avut Israelul?” Ne mai putem întreba: ”Ce se întâmplă cu noi, dacă noi doar povestim lucrurile pe care le-a făcut Dumnezeu în timpul proorocului și apoi continuăm să mergem pe căile noastre, neascultând de Cuvânt?” Cu ce ne ajută botezul în Numele Domnului Isus Hristos?” La ce ne ajută botezul cu Duhul Sfânt sau cunoașterea Stâlpului de Foc, a manei proaspete, chiar a Cuvântului descoperit, dacă Dumnezeu trebuie să ne spună astăzi așa cum le-a spus lor atunci: *”Patruzeci de ani M-am scârbit de neamul acesta, și am zis: “Este un popor cu inima rătăcită; ei nu cunosc căile Mele.”* (Psalmul 95:10, Evrei 3:7-19).

Aici avem cea mai importantă lecție pentru viața noastră spirituală. Slujba proorocului făgăduit este legată de făgăduința că toate lucrurile trebuie reasezate și readuse în stadiul inițial. (Matei 17:11, Marcu 9:12) Din păcate, aceste lucruri nu au loc încă. Din contră: haosul este mai mare ca oricând. Conform Fapte 3:21, Isus trebuie să rămână în ceruri până când are loc împlinirea făgăduinței privind reasezarea lucrurilor în rânduiala divină. Doar după aceea, Își poate împlini făgăduința cu privire la revenirea Lui (Ioan 14). Aceasta este AȘA VORBEȘTE DOMNUL! Roadele nu vor fi binecuvântate până când inimile noastre nu vor fi cu adevărat întoarse la credința părinților noștri și rânduiala din biserică primară nu va fi reasezată. Toate celelalte lucruri sunt teorii neroditoare.

Ce se întâmplă cu toți credincioșii din cadrul mesajului care nu urmează Biblia, ci ascultă de voci străine și de multe răstălmăciri, care nu sunt decât născociri? Doar cine respectă Cuvântul lui Dumnezeu ca pe un absolut are Duhul lui Dumnezeu care călăuzește în tot adevărul. Numai în el găsim orientarea spirituală pentru a cunoaște cu adevărat căile lui Dumnezeu și să atingem ținta finală. Doar astfel, vom putea spune la sfârșitul alergării noastre, așa cum a zis Pavel *”M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum, mă așteaptă cumuna neprihănirii...”* Altfel, vom fi dezamăgiți. Dacă chemarea noastră afară nu este urmată de o intrare, am alergat în zadar. (1Corinteni 9:24)

Stâlpul de foc și de nor a fost cu Moise și cu Israelul de-a lungul celor 40 de ani. Apoi, a început o nouă perioadă. Trebuia să existe atât o ieșire cât și o intrare în țara făgăduită. Aceasta a fost făgăduința Celui Atotputernic făcută proorocului Său Avraam. Același Stâlp de foc a fost cu fratele Branham și cu Biserica de-a lungul slujbei lui. Dar acum a venit vremea noastră să revendicăm întregul tărâm al făgăduinței în calitate de oameni chemați afară.

Dacă nu este o făgăduință în Sfânta Scriptură, atunci nu poate avea loc o împlinire a acesteia. Dar, dacă avem făgăduințe, atunci Dumnezeu Însuși garantează împlinirea lor.

“De aceea și Dumnezeu, fiindcă voia să dovedească cu mai multă tărie moștenitorilor făgăduinței nestrămutarea hotărârii Lui, a venit cu un jurământ...” (Evrei 6:17).

Adevărații copii ai lui Dumnezeu sunt copiii făgăduinței, *“...Aceasta însemnează că nu copiii trupești sunt copii ai lui Dumnezeu: ci copiii făgăduinței sunt socotiți ca sămânță.”* (Romani 9:8) *“Și voi, fraților, ca și Isaac, voi sunteți copii ai făgăduinței.”* (Galateni 4:28) Aceasta este rânduiala divină în cadrul planului de mântuire al lui Dumnezeu: copiii făgăduinței cred Cuvântul făgăduinței și primesc Duhul făgăduit. (Galateni 3:14).

Adevărata credință este întotdeauna ancorată în făgăduințele lui Dumnezeu. La sfârșitul slujbei lui, Iosua a putut spune: *“...Recunoașteți dar din toată inima voastră și din tot sufletul vostru, că nici unul din toate cuvintele bune, rostite asupra voastră de Domnul, Dumnezeul vostru, n-a rămas neîmplinit; toate vi s-au împlinit, nici unul n-a rămas neîmplinit.”* (Iosua 23:14)

Ce s-a întâmplat în timpul lui Moise și a lui Iosua, în zilele Domnului nostru și a apostolilor, a rămas în urma noastră. Acum ne interesează lucrurile făgăduite Bisericii și Israelului. Evreii s-au întors în țara părinților lor din toate țările pământului, așa cum a spus Dumnezeu Însuși că va fi (Isaia 14:1, Ieremia 31:1-10, Ezechiel 36:24, Osea 6:1-3, Luca 21:24 și altele). Toate cele douăsprezece seminții s-au întors pentru că trebuie să fie acolo pentru a avea parte de slujba celor doi prooroci (Apocalipsa 11) și de pecetluirea celor 144.000 (Apocalipsa 7). Aceasta este făgăduința pentru ei. Același lucru se întâmplă cu toți adevărații copii ai lui Dumnezeu din toate țările pământului. Ei se întorc la Domnul, căci ei au fost împrăștiați printre toate denomițiile. Ei cred făgăduințele pentru acest timp și sunt pecetluiți cu Duhul Sfânt făgăduit (Efeseni 1:13). Ce se întâmplă cu Israelul pe plan firesc, se întâmplă cu Biserica lui Isus Hristos pe plan spiritual. Orice așteptare și nădejde adusă poporului este fără însemnătate și induce în eroare dacă nu există o făgăduință exprimată în Sfânta Scriptură pentru aceasta.

Sfânta Scriptură, tradiția și răstălmăcirile

Se știe foarte bine că Biserica Catolică pretinde a crede în “sfânta tradiție” și în Sfânta Scriptură. Dacă cercetăm lucrurile mai îndeaproape, această biserică n-a mai păstrat nimic din Sfânta Scriptură, ci are doar o tradiție căreia omenirea i se supune. Același lucru este valabil pentru toate bisericile și denomițiile. Prima este biserica mamă, celelalte sunt bisericile fiice. Toate au învățăturile lor și toate susțin că ele cred Scriptura, dar, de fapt, nu este deloc așa. Ele și-au decorat tradițiile cu Scriptura, dar, în esență, toate lucrurile rămân nebiblice. Aceasta s-a întâmplat și cu evreii. Serviciile lor divine au devenit o tradiție. De aceea, Domnul nostru a spus: *“Norodul acesta Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de mine. Degeaba Mă cinstesc ei, dând învățături care nu sunt decât niște porunci omenesti....Ați desființat Cuvântul lui Dumnezeu prin datina voastră.”* (Marcu 7) Toate răstălmăcirile se transformă în tradiții, și astfel, Cuvântul original este golit de conținutul lui dumnezeiesc și făcut fără putere.

Dumnezeu nu a vrut să creeze o religie, nici una iudaică, nici una creștină. Domnul este interesat doar în zidirea Bisericii Sale (Matei 16:16-19). Istoria bisericii ne arată că toate mișcările care s-au format în urma unei treziri s-au referit întotdeauna la Sfânta Scriptură, dar și la ce a spus fondatorul lor, proorocița sau proorocul.

Astăzi, preocuparea noastră de bază nu constă în lucrurile care au fost adăugate Bibliei, scoase sau modificate de-a lungul celor 2000 de ani, ci noi trebuie să se ocupăm de lucrurile care au fost modificate, adăugate sau greșit înțelese din mesaj, după încheierea slujbei fratelui Branham. Când am tradus predicile fratelui Branham, n-am găsit nimic care să contrazică învățăturile și practicile apostolice fundamentale. Nu vom trata aici afirmațiile despre cele 7 tunete, despre a șaptea pecete etc., etc., care au fost foarte numeroase. Pentru cei care se referă doar la un citat și disprețuiesc Biblia, neînțelegerea aceluși citat duce la diverse răstălmăcirii. A devenit dureros de evident că multele răstălmăcirii s-au transformat în diverse învățături care sunt așezate deasupra Scripturii. Este evident că astfel de predicatori privesc Cuvântul lui Dumnezeu ca pe ceva secundar, așa că ei recurg la “descoperirile lor deosebite” pentru a-și susține învățăturile. Este aceeași înșelăciune practică de toți ceilalți care așează propriile tradiții deasupra Bibliei – o înșelăciune spirituală directă.

Noi trebuie să spunem următoarele lucruri tuturor fraților slujitori care sunt încredințați de trimiterea primită de fratele Branham: este imposibil să clădești o învățatură pe un singur verset din Scriptură, tot astfel cum este interzis să clădești o învățatură pe baza unei singure afirmații făcute de prooroc. Conform Sfințelor Scripturi, toate lucrurile trebuie bazate pe afirmația a doi sau trei martori. De exemplu, dacă cineva citește doar următoarele texte: *“Să facem om după chipul nostru”* (Geneza 1:26) sau *“Iată că omul a ajuns ca unul din Noi...”* (Geneza 3:22) sau *“Haidem, să Ne pogorâm”* (Geneza 11:7), fără să citească și celelalte versete care consemnează creația, acea persoană ar putea cădea pradă doctrinei trinității. Cine citește doar marea trimitere din Matei 28:19 și nu citește cum a fost dusă la îndeplinire în Fapte 2:38, Fapte 8:16, Fapte 19:5, Romani 6:3-7, Galateni 3:27 și Coloseni 2:12 ar putea cădea în doctrina formulei de botez trinitară, care este cu totul străină Bibliei. Dacă cineva citește doar următoarele texte: *“Adevărat vă spun că nu veți isprăvi de străbătut cetățile lui Israel până va veni Fiul omului.”* (Matei 10:23) sau *“Adevărat vă spun că unii din cei ce stau aici nu vor gusta moartea până nu vor vedea pe Fiul*

omului venind în Împărăția Sa.” (Matei 16:28), dar nu citește și versetele în legătură, va ajunge la tot felul de concluzii. Dacă Dumnezeu va îngădui, voi scrie o broșură separată în care voi trata mult-dezbătutele afirmații biblice și citatele din predicile fratelui Branham care au dus la neînțelegeri foarte mari.

Din păcate, istoria se repetă; la fel, se repetă și ceea ce a spus apostolul Petru cu privire la Sfintele Scripturi și la Epistolele apostolului Pavel “...când vorbește despre lucrurile acestea. În ele, sunt unele lucruri grele de înțeles, pe care cei neștiutori și nestatornici le răstălmăcesc ca și pe celelalte Scripturi, spre pierzarea lor.” Apostolul adaugă și această avertizare serioasă: “Voi, deci, preaiubiților, știind mai dinainte aceste lucruri, păziți-vă ca nu cumva să vă lăsați târați de rătăcirea acestor nelegiuți, și să vă pierdeți tăria.” (2 Petru 3:14-18)

Știm că, de pildă, toate învățăturile despre cele șapte tunete și despre “parusia” etc. nu sunt decât răstălmăciri personale. Proorocului Daniel i s-a spus: “...ține ascunse aceste cuvinte, și pecetluiește cartea până la vremea sfârșitului...” (12:4). În ultimul capitol din Apocalipsa, citim: “Să nu pecetluiești cuvintele proorociei din cartea aceasta. Căci vremea este aproape.” În Apocalipsa 5, Mielul deschide cartea pecetluită. În Apocalipsa 10, Domnul Însuși ca Înger al Legământului coboară cu cartea deschisă în mână după deschiderea pecetilor. Doar atunci, când El așează un picior pe mare și celălalt pe uscat, se vor auzi glasurile celor 7 tunete. Ce au vorbit acestea a fost imediat pecetluit și nu a fost deloc consemnat. Împlinirea va avea loc de îndată ce li se vor auzi glasurile, nu va mai fi nici o zăbavă (versetul 7)! Trebuie să luăm în considerare și că cei 6 îngeri cu trâmbițele răsună în capitolele 8 și 9 și apoi în capitolul 10, versetul 7 este vestit al șaptelea înger cu trâmbița, care-și are împlinirea în capitolul 11, versetul 15 cu proclamarea Împărăției lui Hristos. Ca întotdeauna, fiecare răstălmăcire face Cuvântul lui Dumnezeu gol și lipsit de putere. Întâi are loc vestirea (capitolul 10), apoi are loc împlinirea acesteia (capitolul 11). Aceasta este „AȘA VORBEȘTE DOMNUL!” în Cuvântul Său. Apostolul Pavel a fost îndemnat să pronunțe un blestem aspru peste toți cei care predică o altă Evanghelie (Galateni 1). În mod asemănător, apostolul Ioan a scris despre cei care vor scoate sau vor adăuga la cuvintele proorociei acestei cărți (Apocalipsa 22:18-19). Voi arăta că fratele Branham și-a asemănat pe drept slujba ca mesager al bisericii acestui timp cu Apocalipsa 10, dar a vorbit întotdeauna de “tainele” care vor lua sfârșit, și nu despre “taina lui Dumnezeu” care va lua sfârșit conform versetului 7. El a mai spus la sfârșitul celei de-a șaptea peceți: “...nimeni nu va ști când va veni El; nimeni nu va ști nici despre taina celor șapte tunete.”

Îi rog pe toți frații care răspândesc învățătura “parusiei” să înțeleagă că aceasta înseamnă o venire personală, în trup. Pe cât de sigur Domnul nostru a înviat și S-a înălțat la cer în trup, pe atât de sigur va reveni El în același fel (Fapte 1:11). “Iată ce vă spunem, prin Cuvântul Domnului: noi, cei vii, care vom rămânea până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți. Căci însuși Domnul, cu un strigăt, ...Se va pogori din cer...” (1 Tesaloniceni 4) Apostolul Pavel folosește același cuvânt “parusia” pentru venirea lui Tit “...ne-a mângâiat prin venirea (parusia) lui Tit...” (2 Corinteni 7:6). El mai afirmă în 1 Corinteni 16:17 “Mă bucur de venirea (parusia) lui Ștefana...” Toate învățăturile privind parusia și tunetele care nu proclamă revenirea personală, în trup a Domnului Isus Hristos trebuie respinse ca fiind înșelăciuni! Toți cei care afirmă și cred că Domnul Isus Hristos a venit deja, au mințile stricate deoarece ei se împotrivesc adevărului, așa cum au făcut Iane și Iambre (2 Timotei 3:7-9).

Ceasul încercării

Frații din diverse orașe m-au întrebat în repetate rânduri despre viziunea în care fratele Branham a văzut Mireasa. Ei ar vrea să știe cum a ieșit din cadență Mireasa din Europa și ce însemnătate are faptul că fratele Branham a văzut într-o viziune biserica din SUA într-o stare nenorocită și condusă de o vrăjitoare. În cele șapte mesaje din Apocalipsa 2 și 3, Domnul însuși, ai cărui ochi sunt ca niște flăcări de foc, judecă pe fiecare om în parte și biserica în întregime, ca pe un tot. El a vorbit, de asemenea, despre ceasul încercării care urmează să vină peste întreg pământul. (Apocalipsa 3:10) Epoca bisericii Filadelfia a fost cruțată, dar epoca următoare, Laodicea, trebuia să treacă prin aceasta. Gândul la încercare ne duce la început, când a avut loc prima ispitire. Dușmanul a atras-o pe Eva într-o discuție despre ceea ce îi spusese Domnul Dumnezeu lui Adam. Când a fost ispitit Domnul nostru, dușmanul venea întotdeauna cu Scriptura, spunând “Este scris...” (Matei 4:1-11, Luca 4:1-13). Adevărata încercare și ispitire este următoarea: Cuvântul este pus mereu sub semnul întrebării și tot ce a spus Dumnezeu este umbrit de îndoială și înlocuit cu o răstălmăcire!

Toate celelalte lucruri sunt ispitiri și încercări omenești prin care trebuie să trecem cu toții. De la bun început, dușmanul s-a furișat și s-a vârat între copiii lui Dumnezeu folosind expresia: “Este scris”, când, de fapt, răstălmăcea fiecare verset. Satan nu trebuie învățat, el cunoaște foarte bine toate tipurile de credințe. El va aduce întotdeauna lucrurile într-un fel care va fi acceptat de acea biserică. De exemplu, dacă o biserică nu are darurile Duhului Sfânt, el nu va îndrăzni să le imite. Pe de altă parte, acolo unde darurile Duhului Sfânt sunt prezente, el se va folosi cu siguranță de persoana care este recunoscută oficial ca având un dar spiritual. Acesta este singurul mod prin care el poate să obțină întreaga lor atenție.

Dacă nu am trăi în ultima parte a istoriei și dacă nu ar fi avut loc nici o chemare divină, atunci n-ar fi venit ceasul încercării peste noi. Dușmanul a intenționat nu doar să scape de frații slujitori din bisericile locale, ci să

distrugă lucrarea și biserica Dumnezeului celui Viu. Următoarea afirmație a fost făcută în mod public: “Această lucrare trebuie distrusă...” În urma unei acțiuni reușite, care fusese bine planificată, s-a răspândit peste tot zvonul că s-a terminat de tot cu Centrul Misionar din Krefeld. Cei care continuau să vină erau trimiși înapoi. Doar câțiva oameni au rămas, care se adunau la balcon. Sala de adunare era goală. Menționez aceste evenimente tragice doar pentru că ele ilustrează clar tactica dușmanului – de a distruge în ceasul încercării prin aplicarea greșită a Cuvântului.

În SUA, rev. Gordon Lindsay, care a publicat cartea “William Branham – un om trimis de Dumnezeu” și rev. Kenneth E. Hagin din Tulsa, Oklahoma, care l-a numit inițial pe fratele Branham, “părintele mișcării de vindecare”, au arătat după moartea fratelui Branham că ei ar fi trebuit să-l avertizeze pe prooroc în Numele Domnului, altfel el ar urma să dispară. La convenția “Voice of Healing” (“Vocea vindecării”) din 1958, din Dallas, Texas, i-am cunoscut pe amândoi. Ei au fost primii care au răspândit vestea că fratele Branham a trebuit să dispară pentru că își pierduse însărcinarea și produsese încurcături cu învățăturile lui controversate.

În cartea “God’s Generals” (“Generalii lui Dumnezeu”) de Roberts Liardon găsim atacul lor împotriva fratelui Branham și a darului său în următoarea afirmație: “Dumnezeu îi dăduse lui Branham un mare dar, El nu putea să-l ia înapoi. Acel dar inducea poporul în eroare, făcându-l să urmeze învățătura lui Branham, așa că Dumnezeu Și-a exercitat dreptul de suveranitate din 1 Corinteni 5:5 “*am hotărât ca un astfel de om să fie dat pe mâna Satanei, pentru nimicirea cărnii, ca duhul lui să fie mântuit în ziua Domnului Isus.*” (pag.343) Este de neconceput să continuăm citarea acestei afirmații.

Gândiți-vă la următoarele: pe de o parte, ei îl vedeau pe fratele Branham ca pe un bărbat al lui Dumnezeu, ca pe un prooroc, un văzător cu o chemare și o însărcinare divină și cu o slujbă incomparabilă; pe de altă parte, ei au pronunțat o astfel de judecată peste cel mai mare om al lui Dumnezeu din vremea Domnului nostru încoace, deși veniseră în contact cu supranaturalul doar datorită slujbei lui. Ei și-au luat dreptul de a da pe mâna lui Satan pe acest om trimis de Dumnezeu. Intenția lui Satan este evidentă: el a dorit să distrugă puterea dumnezeiască a acestei slujbe deosebite. Fratele Branham a spus: “Ei încearcă să distrugă influența; ei încearcă să distrugă totul, pentru că sunt plini de invidie. Lucrurile au început cu Cain și s-au dovedit a fi invidie și continuă până în ziua de azi atunci când se întâlnește cel firesc, trupesc cu cel duhovnicesc.” (“Does God Ever Change His Mind?- „Schimbă Dumnezeu sensul Cuvântului Său?”, Jeffersonville, 18 aprilie 1965).

Evangelhiștii din SUA care predicau vindecarea divină, n-au recunoscut cercetarea plină de îndurare a lui Dumnezeu. Unii dintre ei imită darul fratelui Branham și îi spun “Cuvântul cunoștinței”, dar cu toții sunt uniți în doctrina trinitară și în botezul trinitar, rămânând astfel în robia tradițiilor bisericești. Au reușit să atragă atenția poporului prin semne și minuni în adunările lor carismatice și astfel îi țin pe oameni încurcați în ereziile tradiționale. Ei nu l-au respins pe fratele Branham din cauză ca se ruga pentru bolnavi, ci pentru că era un prooroc făgăduit și din cauza mesajului pe care el a trebuit să-l aducă poporului. Principala lor obiecție consta în faptul că el ar fi trebuit să lase femeile în pace și să nu le critice din cauza părelui lor scurt, a machiajului lor, a felului în care se îmbrăcau și a purtării lor în general, ci, mai degrabă, ar fi trebuit ca el să se roage pentru ca ele să primească daruri duhovnicesci. Dar noi știm că slujitorii lui Dumnezeu nu-și pot alege de la sine putere un subiect de predicare.

Așa cum Pavel n-a avut de ales, nici fratele Branham n-a putut alege – el a avut o împuțernicire divină. Pavel nu ura femeile când a scris “*Și nu Adam a fost amăgit; ci femeia, fiind amăgită s-a făcut vinovată de călcarea poruncii.*” (1 Timotei 2:14) Oricine citește numeroasele versete unde femeilor li s-a arătat poziția corectă, trebuie să respecte faptul că Domnul a considerat că acestea sunt necesare. În 1 Corinteni 14, apostolul Pavel le-a spus femeilor să tacă în adunări. De asemenea, ele au fost sfătuite în 1 Corinteni 11:5 și 15 să-și acopere fețele cu părul lor când se rugau sau prooroceau, în biserica primară. Când fratele Branham a trebuit să vorbească împotriva duhului acestui timp, el a făcut acele afirmații doar pentru că Duhul lui Dumnezeu l-a îndemnat s-o facă. Așa cum a fost la început, tot astfel trebuie să existe o adevărată rânduială divină și la sfârșit. Și bărbaților li s-a arătat poziția corectă, ei trebuie să se supună lui Hristos, Capul lor.

La apogeul acestei slujbe binecuvântate, după plecarea acasă a fratelui Branham, Satan și-a lansat din nou atacul, folosind același verset, 1 Corinteni 5, în Krefeld. Același lucru care i se întâmplase fratelui Branham în SUA pentru a ucide și a distruge puterea slujbei lui, s-a repetat și aici. Evangelhiștii din SUA n-au fost pregătiți să se supună lui Dumnezeu și să accepte corectarea în învățătură pe vremea fratelui Branham, și ei nu sunt pregătiți nici astăzi s-o facă. Ei au preferat să-l discrediteze pe bărbatul trimis de Dumnezeu, afirmând că el și-a pierdut trimiterea. El a trebuit să “dispară”, pentru ca ei să poată avea o influență asupra credincioșilor pe care îi induc în eroare. Oare nu se repetă același lucru și acum, cu toți acești slujitori din cadrul mesajul care nu respectă slujba rânduită de Dumnezeu și astfel împiedică părtășia între credincioși, afirmând că ei nu au voie nici măcar să mănânce la aceeași masă?

De fapt, noi nu avem de-a face cu carnea și sângele, ci cu domniile și stăpânirile, cu duhurile răutății care sunt în locurile cerești, cu Satan însuși, părașul fraților care i-a ucis pe cei trimiși de Dumnezeu, pentru a nimici influența Cuvântului. Cei care se supun dușmanului și îi exclud pe slujitorii lui Dumnezeu sunt convingși că Îi fac un serviciu deosebit lui Dumnezeu, așa cum a spus Domnul nostru (Ioan 16:2). Inițial, acțiunea era îndreptată împotriva mesagerului, acum ea este îndreptată împotriva celui care poartă mesajul în întreaga lume. De fapt, nici un om de pe

acest pământ n-ar fi putut afla ce a făcut Dumnezeu, dacă Domnul însuși nu s-ar fi îngrijit dinainte. Atacul dușmanului a ținut defăimarea persoanei care poartă Cuvântul pentru a nimici influența slujbei trimise de Dumnezeu și pentru a împiedica răspândirea mesajului. Dar Isus Hristos este Marele Biruitor și oricine este născut din Dumnezeu și este de partea Lui, are siguranța că lumea și Satan au fost biruiți de credința biblică (1 Ioan 5:4).

Începând cu nimicirea bine planificată, care a fost anunțată ca fiind o “curățare”, a apărut o dușmănie care merge până dincolo de moarte. Frații și surorile care au cântat aceleași cântări ani de zile, care au primit aceeași lumină, au gustat din darul ceresc, au primit același Cuvânt și aceleași binecuvântări și care au rămas în cadență prin harul lui Dumnezeu, au fost făcuți să deraieze dintr-o singură lovitură. (Evrei 6:4-5). Harul, iertarea și împăcarea au fost puse deoparte și sunt aplicate acum doar celor care trec de partea lor. Oamenii care au rămas credincioși trebuie să sufere dușmănia lor directă. Când îi întâlnesc pe frați, acești oameni nici măcar nu salută. Ura, așa cum a fost între Cain și Abel, Ismael și Isaac, a devenit o experiență zilnică. Următorul verset ni se adresează tuturor “*Oricine urăște pe fratele său este un ucigaș...*” Apoi, mai este scris “...și știți că nici un ucigaș n-are viața veșnică rămânând în el.” (1 Ioan 3:15)

A sosit timpul ca toți să-și dea seama că Satan este cel mai mare înșelător, el răstălmăcește fiecare verset și apoi îl folosește în mod greșit pentru a distruge. Noi știm că el este un mincinos și-un ucigaș de la bun început. Ce avea de-a face fratele Branham sau orice alt slujitor cu 1 Corinteni 5? Problema tratată acolo era situația unui bărbat care trăia cu mama lui vitregă și, așa cum găsim scris în Levitic 18:8 și în Deuteronom 27:20, acest lucru era blestemat. Conform 1 Corinteni 5:11, defăimătorii de acum vor avea parte de judecata lui Dumnezeu și vor fi excluși din Împărăția lui Dumnezeu (1 Corinteni 6:10), pentru că ei încearcă să-i excludă pe alții. Aceste lucruri se pot întâmpla foarte repede, așa cum scrie apostolul Pavel “*prin faptul că judeci pe altul, te osândești singur...*” (Romani 2:1) Oricine dă vina pe aleșii lui Dumnezeu și îi acuză, este posedat de un demon și este în slujba pârâșului, căci, conform mărturiei Scripturii, pentru ei nu mai există osândire (Romani 8:28-39; și altele). Adevăratul credincios devine un om nou, un om care face pace (Efeseni 2:15). Cei care cauzează certuri nu au fost înnoșiți în Hristos, ei doar poartă o mască religioasă. Scriptura nu spune vorbe deșerte. Dușmănia apare acolo unde dușmanul îi are pe oameni sub stăpânirea lui. Și astfel de oameni vorbesc despre răpire!

Dacă apostolul Pavel ar fi astăzi aici, cu siguranță că ar întreba “*Cine v-a fermecat?*” (Galateni 3). Sub influența celui rău, s-au introdus multe învățături greșite. Predicatorii din timpul de sfârșit nu sunt dispuși să respecte Cuvântul lui Dumnezeu. Ei îl citează pe prooroc și îi răsucesc citatele după bunul lor plac. N-are rost să mai citim pasajele din Scriptură care se referă la Babilon, care vorbesc despre neamurile care au fost fermecate și înșelate, și despre sângele martirilor care a fost vărsat (Apocalipsa 18:23-24). Trebuie să avem curajul să vedem cum stă situația cu noi, să vedem cum sunt manevrate învățăturile, să examinăm felul în care sunt îndeplinite lucrurile și să le cercetăm cu Sfânta Scriptura. Înșelăciunea, vrăjitoria și otrăvirea merg mână în mână în defăimarea unei persoane. Este tragic ce a făcut Satan cu mesajul din timpul sfârșitului peste tot în lume. Biserica Mireasă a ieșit din cadență și este împiedicată acțiunea adevăratei propovăduiri a Cuvântului. Trebuie să-I mulțumim lui Dumnezeu, pentru că fratele Branham a văzut în viziune și că Mireasa era readusă în cadență. Acest lucru are loc chiar acum! Pentru a beneficia de aceasta, noi nu trebuie să fim de-acord cu un frate sau cu învățătura lui, ci Mireasa și Mirele sunt una în limitele Cuvântului Său!

Secerișul este copt

Mărturisesc încă o dată înaintea lui Dumnezeu ceea ce este în legătură cu combina: am văzut un lan foarte mare plin cu grâu copt, care fusese deja ars de soare. În clipa următoare, am văzut o combină nou-nouță la stânga mea. O voce puternică a spus: “Slujitorul Meu, combina este pregătită pentru tine ca să aduni recolta...” În timp ce mă îndreptam spre combină, m-am uitat la dreapta și am văzut că cerurile se întunecau. M-a cuprins frica, era ca și cum o catastrofă cumplită urma să lovească pământul. Apoi, am spus; “Iubite Domn, este prea târziu să strâng recolta, judecățile sunt gata să vină.” În clipa următoare, am văzut o mare deschizătură între nori și soarele strălucea mult mai puternic decât de obicei. Apoi, Domnul a vorbit din nou cu o voce poruncitoare: “Slujitorul Meu, adună recolta!” Imediat m-am văzut urcând pe combină și punând-o în mișcare, începând munca din stânga lanului de grâu. Când am terminat de strâns de pe ultimul rând, deschizătura din nori s-a închis, s-a așternut întunericul peste tot, au început să se audă tunete și fulgerele brăzdau cerul. Era o atmosferă de sfârșitul lumii, dar recolta era strânsă.

Fratele Branham a vorbit de mai multe ori despre combină în legătură cu recolta și întotdeauna cu sens pozitiv. Din nou, este vorba de o singură afirmație din manuscrisul în limba engleză pe care dușmanul a folosit-o greșit pentru a da o turnură negativă problemei, datorită punctuației greșite. Este afirmația din predica “Harvest time” (“Timpul secerișului”), din Phoenix, 12 decembrie 1964:

“Eu aud venirea combinei, Consiliul Mondial; ea o va separa.”

Însă afirmația ar fi trebuit consemnată astfel:

“Eu aud venirea combinei. Consiliul Mondial o va separa.”

Pe baza punctuației incorecte, tălmăcirea cu intenții rele este că bărbatul de pe combină este antihristul și înșelătorul Miresei. Cel care a fost folosit în special pentru a sădi sămânța Cuvântului descoperit și căruia îi revine un rol important în strângerea recoltei este considerat a fi antihristul, nimeni nu ar trebui să aibă părtașie cu el, căci el este înșelătorul aflat în slujba Consiliului Mondial Bisericesc. O astfel de înșelăciune nu trebuie atribuită nici unui bărbat sau nici unei femei: este lucrarea directă a lui Satan. De câte ori nu l-am auzit pe fratele Branham zicând că a fost nevoie de un singur cuvânt în plus pentru a cauza căderea în Grădina Edenului! Ceea ce Satan i-a prezentat Evei cu atâta viclenie părea că deschide mintea, dar era mușcătura mortală a unui șarpe veninos. Mama tuturor celor vii a cauzat moartea tuturor celor vii pentru că s-a lăsat influențată de Satan. Fie ca Domnul Dumnezeu să dea pace, fie ca ochii și inimile tuturor celor care au fost hotărâți mai dinainte pentru viața veșnică să fie deschise, ca să fie așezați sub directă influență a lui Dumnezeu și să se sustragă de la ce a făcut și a zis Satan. Există un singur remediu: asemeni celor care au fost mușcați de șerpi și au trebuit să se uite la șarpele de aramă, și acum, toți cei care au fost mușcați trebuie să se uite în sus, la Isus Hristos, care a zdrobit capul șarpelui. Doar atunci, toți adevărații credincioși vor fi uniți cu Dumnezeu și nimic nu ne va despărți de dragostea lui Dumnezeu și unul de celălalt.

“Totuși, temelia tare a lui Dumnezeu stă nezguduită având pecetea aceasta: “Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Lui.” Și “Oricine rostește Numele Domnului, să se depărteze de fărâdelege!” (2Timotei 2:19)

În ciuda tuturor uneltirilor nimicitoare ale dușmanului, planul lui Dumnezeu pentru timpul de sfârșit se va împlini – slujba fratelui Branham și chemarea afară, urmată de intrarea înăuntru. Pentru Dumnezeu și pentru cei cu adevărat născuți din nou, tot ce i s-a încredințat mesagerului este valabil, inclusiv tot ce urma să fie predicat prin mesajul care precede cea de-a doua venire a lui Hristos. Lui Dumnezeu nu-i pare rău de daruri și de chemări. Ce spune Dumnezeu rămâne valabil pentru totdeauna. Conform Romani 9, vor avea loc lucruri extraordinare. *“Căci Domnul va împlini pe deplin și repede pe pământ cuvântul Lui.”* Aceasta corespunde cu ce este scris în Hagai 2. Domnul Dumnezeu va clătina încă o dată cerul și pământul. Găsim această făgăduință și în Evrei 12:26: *“al cărui glas a clătinat atunci pământul, și care acum a făcut făgăduința aceasta”* Voi mai clătina încă odată nu numai pământul, ci și cerul.”

Fratele Branham a menționat slujba cuvântului vorbit, care trebuie să aibă loc înainte de a fi luați în slavă. Toți cei care pretind a crede mesajul lui Dumnezeu ar trebui să ia aminte la următoarele: aceia care vor să ia parte la ultima mișcare a Duhului Sfânt trebuie mai întâi să-și găsească locul lor în Împărăția lui Dumnezeu. Dacă cineva crede că toate grupările care se contrazic una pe alta și sunt împrăștiate în diverse direcții, vor fi răpite, acea persoană ar trebui să-și dea seama că aceasta este cea mai mare autoamăgire căreia îi poate cădea pradă un om. Așa cum a fost la început, în zilele apostolice, Biserica Domnului Isus Hristos va fi o inimă și un suflet. Dragostea dintâi se va manifesta ca rodul adevărat al Duhului Sfânt în viețile credincioșilor, căci doar dragostea desăvârșită va intra acolo. Totul trebuie reasezat în starea originală. Doar astfel vom avea parte de ceea ce face Dumnezeu prin slujba făgăduită.

Mesajul timpului de sfârșit ajunge acum până la marginile pământului. Biserica Mireasă este chemată afară și pregătită pentru a-L întâmpina pe Mirele Ceresc în ziua glorioasă a revenirii Lui. Prin Cuvântul curat al lui Dumnezeu, Mireasa este readusă în cadență și reasezată sub influența lui Dumnezeu. Toți cei care cred mesajul ceasului își pot înălța capetele, căci mântuirea noastră se apropie. Chemarea afară și timpul încercării sunt urmate de o intrare. Noi credem că toți cei care au fost induși în eroare, dar sunt copii adevărați ai lui Dumnezeu vor ajunge la cunoștința adevărului și se vor alinia planului de mântuire.

Oricine a găsit har la Dumnezeu va fi mulțumitor pentru chemarea afară, va face față tuturor încercărilor care apar de-a lungul umblării prin pustie și, prin harul lui Dumnezeu, vor fi găsiți ascultători și credincioși și astfel vor fi gata să ia parte la ceea ce face Dumnezeu conform Cuvântului Său făgăduit. Chemarea noastră afară și toate lucrările supranaturale ale lui Dumnezeu din trecut vor fi încununate cu succes doar dacă pășim în împlinirea Cuvântului făgăduit. Noi trebuie să luăm parte la ceea ce face Dumnezeu în prezent, până la revenirea lui Hristos, când vom trece de la credință la vedere.

Evenimente actuale

În 11 septembrie 2004, guvernul SUA și toți șefii de stat din lumea occidentală au comemorat atacurile brutale de la 11 septembrie, 2001.

Zborul United Airlines UA 175 a lovit Turnul de Sud; Zborul American Airlines AA 11 s-a zdrobit de Turnul de Nord al World Trade Center; Zborul American Airlines AA 77 a lovit Pentagonul; Zborul United Airlines UA 93 a căzut în Shanksville, Pennsylvania.

Oameni din peste 60 de națiuni au căzut victimă acestor accidente. Prăbușirea World Trade Center, care a fost făcut una cu pământul, este considerată de unii lideri politici ca fiind începutul unei noi ere. Lucrurile nu vor mai fi niciodată așa cum au fost. Președintele german din acea perioadă, Johannes Rau, și-a exprimat profunda compasiune prin următoarea declarație făcută în 14 septembrie, 2001: “Noi, germanii, suntem cu gândul și cu inima alături de America. Încă mai avem în fața ochilor imaginile îngrozitoare. Ele ni s-au întipărit în minte. Împreună, am fost martorii unor acte de violență ucigașă, necunoscute lumii, cu excepția vremurilor de război.

Ne gândim la mamele și la tații care și-au pierdut copiii.

Ne gândim la copiii care nu-și vor mai vedea părinții niciodată.

Ne gândim la toți cei care au pierdut prieteni și colegi.

Ne gândim la răul incomensurabil produs miilor de familii prin ură și teroare...”

În această zi de aducere aminte, guvernul de la Washington și media americană au subliniat foarte mult faptul că Statele Unite ale Americii sunt foarte puternic legate de Dumnezeu prin intermediul religiei. “O națiune sub Dumnezeu”. Ni s-a amintit în repetate rânduri de părinții fondatori, care au fugit de persecuțiile religioase din Europa și au pus bazele protestantismului, cu libertatea de expresie, de conștiință și religioasă. Acest lucru este extrem de onorabil, dar departe de a fi suficient. De fapt, este imposibil să ai o relație cu Dumnezeu prin intermediul religiei. Religia îi leagă pe oameni de un sistem și totodată îi desparte de Dumnezeu. Dacă președintele Statelor Unite ar avea o părtașie personală cu Dumnezeu ca om născut din nou, ar trebui să fie cu adevărat un pacifist. Totuși, în loc să-și iubească dușmanul și astfel, să adune cărbuni aprinși pe capul lui (Romani 12:20), el a reaprins dușmănia în lumea musulmană, astfel mesajul de împăcare, iertare și pace prin Isus Hristos, Domnul nostru a fost zădărnicit. Răzbunarea și teroarea nu sunt soluția. Un creștin născut din nou se roagă astfel *“Tată, iartă-i căci nu știu ce fac!”*. Ar fi mult mai bine pentru președintele unei țări în care se presupune că peste 50% din populație este alcătuită din creștini născuți din nou să nu spună doar “Dumnezeu să binecuvânteze America!”, ci să amintească de făgăduința pe care Dumnezeu a dat-o lui Avraam *“toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine...”* (Geneza 12:3, Galateni 3:8). Aceasta s-a întâmplat în Isus Hristos, Domnul nostru (Galateni 3:14)

În 7 octombrie, 2001, președintele George W. Bush, a dat semnalul de pornire atacului militar asupra Afganistanului, încălcând astfel articolul 1 al Tratatului Atlanticului de Nord din 4 aprilie 1949. Astfel, regimul taliban a fost înlăturat. Apoi, a urmat, după cum se știe, atacul militar împotriva Irakului, pe 20 martie 2003. Și lucrurile nu s-au încheiat încă. Inspectorii ONU, Mohammed Elbaradei și Hans Blix au trebuit să-și încheie misiunea și să părăsească Irakul, pentru ca misiunea militară să poată fi demarată. Bagdadul și alte orașe au fost distruse. Întreaga populație suferă ca în timpul unui război obișnuit. Conform numărului din 29 octombrie 2004 al publicației “Herald Tribune”, numărul de morți a atins cifra de 100.000 de civili, în special mame și copiii. Peste 1000 de soldați americani și-au pierdut viețile. Ce tragedie! Se pare că principala preocupare a fost Saddam Hussein, presupus a colabora cu Bin Laden și care ar fi putut activa armele lui de distrugere în masă în 45 de minute. Pentru capturarea și predarea lui guvernului Statelor Unite s-au plătit 25 de milioane de dolari.

Cine beneficiază de pe urma acestei afirmații făcute de președintele Statelor Unite “Avem o lume mai bună după Saddam Hussein!”, când se întâmplă tocmai contrarul? Câtă încredere putem avea în primul ministru britanic, care a făcut o declarație asemănătoare ”Lumea este mai sigură după Saddam Hussein.”, când auzim zilnic știri despre noi bombe și atacuri sinucigașe care cauzează multe victime? Majoritatea europenilor și mare parte din cetățenii Statelor Unite nu pot înțelege că terorismului i se răspunde cu terorism. Comunitatea mondială este indusă în eroare și înșelată prin politică și religie. Dacă banii care sunt cheltuiți zilnic cu războiul – care nu este de fapt un război, pentru că nu există o armată susținută de un guvern al țării care să se opună celei americane - ar fi dați săracilor, acesta ar fi un mod mult mai eficient de a lupta împotriva terorismului.

Dar, pentru că trăim în timpul de sfârșit, toate aceste lucruri trebuie să se întâmple și trebuie să fie făcute toate pregătirile pentru ca să aibă loc, apoi, judecățile apocaliptice. Cei patru îngeri ai judecății sunt legați pentru ceasul și ziua stabilite (Apocalipsa 9:13-21) la fluviul Eufrat. Eufratul este deja menționat în Geneza 2:14 în legătură cu Grădina Edenului. Acest fluviu era granița dintre est și vest. Conform proorociei biblice, fluviul Eufrat va seca, astfel încât împărații care vin de la răsărit să poată invada Țara Sfântă, Israelul (Apocalipsa 16:12). În special țările de la nord de Israel vor lua parte la cea mai mare bătălie din această perioadă dinaintea Împărăției de 1000 de ani (Ezechiel 38) – va fi o armată imensă, așa cum n-a mai fost și nici nu va mai fi (Ioel 2:2). Tot ce are legătură cu Armageddonul se află în pregătiri acum, guvernul Statelor Unite își îndeplinește partea, astfel încât celelalte națiuni care sunt împotriva Israelului să fie mobilizate. Apoi, lumea va fi în flăcări și a treia parte din omenire va fi nimicită. Noi ne rugăm în mod deosebit pentru Israel, care are de-a face cu probleme tot mai mari, până când toate națiunile se vor întoarce împotriva poporului lui Dumnezeu (Zaharia 12:3).

Evenimentele din timpul de sfârșit sunt în plină desfășurare, nimeni nu le va putea opri și toate lucrurile se vor întâmpla așa cum au fost prevăzute în proorocia pentru timpul de sfârșit. Domnul George W. Bush are nevoie de al doilea mandat ca președinte pentru a putea împlini ceea ce credincioșii cred a fi lucrarea și “voia mai dinainte a lui Dumnezeu”.

Yasser Arafat, care a decedat pe 11 noiembrie anul acesta, nu era, de fapt, palestinian. El s-a născut în Cairo cu numele de Rahman Abdal Raouf pe data de 4 august 1929. În mod surprinzător, Arafat a fost cruțat, deși el este adevăratul părinte fondator al terorismului. Ca adolescent, el participa deja la acțiuni împotriva autorității britanice (pe vremea aceea, Palestina se afla sub mandat britanic.) În 1959, el a pus bazele organizației teroriste Al Fatah. Zece ani mai târziu, al a devenit președinte al OEP – (Organizația pentru Eliberarea Palestinei). După șederea lui în Tunisia, s-a stabilit în Cisiordania. În anul 2000, el a negociat la Camp David cu Ehud Barak și Bill Clinton crearea unui stat palestinian. În timp ce căpetenia terorismului viza Israelul unde toți palestinienii își găseau o slujbă și de unde-și primeau pâinea zilnică, unde beneficiau de asistență socială și de drept de rezidență, în același timp el

sprijinea fâțiș sau pe ascuns toate organizațiile teroriste islamice. Același Yasser Arafat a primit Premiul Nobel pentru pace și primea 10 milioane de euro lunar de la Uniunea Europeană, din Bruxelles, bani pe care i-a transferat în conturi din Franța și Elveția. În cele din urmă, pentru tratarea bolii lui acute, el a fost transportat la Paris, unde a și murit.

Toată lumea știe că locuitorii Cisiordaniei – din Fâșia Gaza sau din Ierihon – o duceau mult mai bine decât restul națiunilor arabe. Acolo nu era șomaj, turismul înflorea, toți turiștii puteau vizita Bethleemul și Ierihonul, aducând prosperitate regiunii, dar apoi au urmat despărțirea, Intifada și terorismul. Ura din religia lui Mohamed este îndreptată împotriva evreilor, pe care Dumnezeu însuși i-a ales prin Avraam, Isaac și Iacov. În anul 627, “proorocul” Islamului a făcut ca întreaga populație a așezării evreiești Yathrib (numită apoi Medina) să fie măcelărită – au fost uciși între 700-800 de oameni, pentru că l-au respins ca prooroc. Această ură de moarte există și astăzi printre adepții lui. Adevărații credincioși devin martiri când sunt persecutați din cauza credinței lor. În religia islamică, ucigașii sunt considerați a fi martiri, acei ucigași care nu-și cruță nici propriile vieți, nici pe ale altora. Cu privire la atacurile asupra SUA, Bin Laden a spus: “Voi iubiți viața, noi iubim moartea.” Lumea islamică privește SUA ca pe “marele Satan”, deoarece sunt de partea Israelului. În cele din urmă, Bin Laden a mărturisit că atacurile asupra World Trade Center erau menite să strice buna relație dintre SUA și Israel. Pe 11 septembrie, 2004, Bin Laden a declarat cu mândrie “Bombele pe care le pregătim poartă numele Hiroshima și sunt îndreptate împotriva Statelor Unite ale Americii, care vor fi transformate într-o Hiroshima.” În 1933, fratele Branham avusese deja șapte viziuni importante cu privire la lucrurile care urmau să se întâmple în timpul de sfârșit. Într-a șaptea viziune, el a văzut Statele Unite distruse.

Într-a șasea viziune, fratele Branham a văzut o femeie frumos îmbrăcată stând pe un fel de tron regal în SUA. În nota de subsol, el a scris “Poate este Biserica Catolică!”. Începând cu John F. Kennedy, stabilirea unei relații bune cu Vaticanul a jucat un rol decisiv în carierele politice ale președinților SUA. Vizitele lui George W. Bush la Papa au ocupat primele pagini ale ziarelor. Totuși, noi trebuie să privim lucrurile dintr-o perspectivă biblică. Statele Unite protestante, singura supra-putere care a mai rămas după al doilea război mondial și după căderea “comunismului mondial” din 1989, este a doua fiară conform Apocalipsa 13:11-18. Inițial, ea vorbește ca un miel, acordă libertate de expresie și religioasă, dar apoi, vorbește ca un balaur și face ca întreaga lume să recunoască puterea primei fiare, care este vechiul Imperiu Roman care se ridică acum sub denumirea de Uniunea Europeană.

Am ajuns la un punct de cotitură în istoria timpului de sfârșit. În 25 martie, 1957, cei trei oameni de stat Adenauer, Schuman și De Gasperi, reprezentând Germania, Franța și Italia au semnat “Tratatul de la Roma”. În aceeași sală, la picioarele papei Inocențiu al X-lea, cei 25 de reprezentanți ai Uniunii Europene au semnat Constituția Europeană în 29 octombrie 2004. Reprezentanții următoarelor trei țări care urmează să adere la UE, Bulgaria, România și Turcia, au semnat, recunoscând tratatul. S-au pus bazele platformei pentru ordinea mondială, guvernarea mondială și comunitatea mondială. Dacă doriți, puteți citi Daniel 2:40, Daniel 7:23 și Daniel 8:25 și apoi, continuați cu Apocalipsa 13:1-10 și capitolul 17. Ultima putere mondială este asemănată cu fiara care iese din marea de popoare și în care vor fi incluse toate țările, dar șapte dintre ele vor fi capetele conducătoare și zece dintre ele vor fi coarnele care vor grăbi lucrurile la momentul hotărât. Celelalte țări alcătuiesc celelalte părți ale trupului.

Nu putem intra în alte detalii asupra dezvoltării evenimentelor de acum, dar trebuie să subliniem că sfârșitul este mult mai aproape decât credem. Într-adevăr, proorociile biblice se împlinesc pe toate planurile, încât pot fi văzute și auzite de toți. Trebuie doar să ne îndemnăm unii pe alții cu cuvintele Domnului nostru “Tot așa, când veți vedea aceste lucruri împlinindu-se, să știți că împărăția lui Dumnezeu este aproape.”

Un scurt raport misionar

În octombrie 2004 am fost invitat să țin niște adunări în America de Sud și am luat un avion până la Buenos Aires, Argentina, unde Dumnezeu a deschis o ușă. Și acolo a fost primit și crezut mesajul timpului de sfârșit.

Apoi, am mers în Chile, unde am trăit zile apostolice. În 9 octombrie, după doar două servicii într-o adunare vorbitoare de limba germană, am avut privilegiul să botez 125 de frați și surori în Numele Domnului Isus Hristos într-un râu din apropiere. Aceea a fost o zi pe care Domnul a făcut-o și va fi de neuitat pentru toți cei prezenți acolo. Frații și surorile de acolo sunt foarte mulțumitori lui Dumnezeu pentru Cuvântul descoperit. Ei își exprimă mulțumirea trimițând mereu scrisori, e-mail-uri și sunându-ne la telefon.

În Lima, Peru, am avut din nou ocazia să vorbesc la radio și la televiziune multor oameni din țară. Am avut și o adunare, unde am avut ocazia să mă adresez la peste 1000 de oameni în sala de conferințe a hotelului Sheraton. A mai avut loc o adunare de aproximativ 3000 de oameni într-un cort mare. Acum, eu aștept ca Cuvântul să-și facă efectul și ca toți credincioșii adevărați să fie botezați conform Fapte 2:41. În marea trimitere este, de asemenea, scris “Cine va crede și va fi botezat va fi mântuit...” Botezul biblic are loc cu toți cei care cred cu adevărat și aceștia se vor supune și vor avea parte de făgăduința privind primirea darului Duhului Sfânt (Fapte 2:38-39). Acesta este modelul biblic – rânduiala divină pentru biserică de la început până la sfârșit.

Vizita mea la Jeffersonville

Am mai avut pe inimă să vizitez “Voice of God Mission Outreach” (“Misiunea Vocea lui Dumnezeu”) din Jeffersonville, Indiana, SUA, în cadrul acestei călătorii. Ultima dată am fost la Jeffersonville cu 20 de ani în urmă, când am participat la înmormântarea fratelui Roy Borders. Pe el l-am rugat în aprilie 1966 să tipărească predicile fratelui Branham. În acest sens, ziua de 12 aprilie 1966 a fost importantă, căci atunci s-a luat decizia de a tipări predicile care fuseseră înregistrate pe casete. Am știut că predicile vor trebui traduse în diferite limbi, și astfel, aveam nevoie de ele în formă tipărită. Domnul Dumnezeu l-a ajutat pe fratele Roy Borders să demareze acțiunea și astfel a fost făcut tot ce era necesar pentru continuarea și răspândirea mesajului divin.

În 15 octombrie, 2004, fratele George Smith m-a luat de la aeroportul Louisville. M-am întâlnit cu o mare parte a familiei Branham: Billy Paul, Joseph, Rebecca și David, fiul lui Billy Paul. Am fost întâmpinat cu multă dragoste, respect și căldură. Jeffersonville este orașul în care s-a desfășurat cea mai mare parte din slujba fratelui Branham. Acolo a predicat cele mai importante predici de învățătură. Am fost plăcut surprins și impresionat să văd amenajările de la sediul “Voice of God Recordings” (Postul de radio “Vocea lui Dumnezeu”). Totul este bine planificat și amenajat.

Cu privire la hrana spirituală și la Cuvântul descoperit al lui Dumnezeu, noi trebuie să spunem că nu suntem legați de locul unde au fost ținute acele predici. Fratelui Branham i s-a spus să depoziteze hrana din predicile sale în Tabernacol – este adevărat. Dar este la fel de adevărat că și mie mi s-a spus în același timp, pe 2 aprilie 1962, de către vocea puternică a Domnului, să depozitez hrana. Și aceasta este „AȘA VORBEȘTE DOMNUL!”. Acest lucru a fost confirmat de fratele Branham în 3 decembrie 1962, în prezența a doi martori, când proorocul însuși mi-a spus “Frate Frank, așteaptă cu împărțirea hranei până când primești și restul hranei.” Această afirmație este tot un „AȘA VORBEȘTE DOMNUL!”. După cum știe toată lumea, Domnul m-a călăuzit să primesc predicile fratelui Branham începând cu anul 1958.

Fratele Branham a fost cel care mi-a spus într-o miercuri de 11 iunie, 1958, în Dallas, Texas, spre sfârșitul discuției noastre din cort, chiar înainte de a urca pe platformă “Frate Frank, tu te vei întoarce în Germania cu acest mesaj.” Eu emigrasem în Canada în 1956 și nu mă mai gândeam să mă întorc în Germania. Dar lucrurile au avut loc așa cum Dumnezeu le planificase mai dinainte. În jurnalul meu de buzunar din 1958, aveam tipărit câte un verset biblic pentru fiecare zi. Pentru 11 iunie, era scris “*Iată, pun Cuvintele Mele în gura ta.*” (Ieremia 1:9) Desigur, unii dintre dumneavoastră pot înțelege de ce mă gândesc și la evenimentul supranatural care a avut loc în 11 iunie 1933, pe care l-a trăit fratele Branham la râul Ohio. Așa cum mi-a spus Domnul, am depozitat toate predicile până în 1965. Între timp, din 1959, am tradus toate predicile înregistrate pe benzi pentru mica adunare locală. După ce fratele Branham a fost luat la Domnul, hrana duhovnicească a fost împărțită și Cuvântul lui Dumnezeu a fost predicat.

Frumosul sediu al “Voice of God” plasat la periferia deluroasă a orașului Jeffersonville are un mare rol în cadrul mesajului, la fel ca toate celelalte sedii, într-o anumită măsură. Totuși, dacă cineva privește acest sediu ca pe un sediu central și pe celelalte ca pe niște filiale care trebuie să se alinieze sediului central, atunci noi am ajunge să fim ca toate celelalte denominațiuni. În acest caz ar trebui să spunem că fratele Branham nu s-a așteptat niciodată să apară o denominațiune din această mișcare a lui Dumnezeu, dimpotrivă, rezultatul ar trebui să fie desăvârșirea Bisericii Mireasă. În general, Dumnezeu se află într-un anumit loc atât timp cât El face ceva deosebit pentru a-Și manifesta prezența printr-o slujbă. După aceea, un astfel de loc devine loc de pelerinaj și comemorare. Dar Dumnezeu este iarăși prezent oriunde El își continuă lucrarea conform planului Său de mântuire. Fie ca binecuvântările lui Dumnezeu să se odihnească peste “Voice of God Outreach” și facă-se voia lui Dumnezeu atât în cer cât și pe pământ.

Un “Mulțumesc!” din inimă

tuturor celor care sprijină această lucrare, pe care Dumnezeu însuși a adus-o la viață, cu darurile și cu zeciuielele voastre. În proorocul Maleahi, capitolul 3, citim întâi despre o făgăduință importantă “*Iată, voi trimete pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea...*” Apoi, citim o afirmație foarte serioasă “*Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielele, ca să fie hrană în Casa Mea...*” Așa a hotărât Dumnezeu cu privire la această problemă. Cei care sunt hrăniți și binecuvântați împart sarcina, astfel ca și alții să poată sta la Masa Domnului și să aibă parte de aceeași hrană. În capitolul 4 citim vestirea venirii proorocului Ilie înainte de ziua mare și înfricoșată a Domnului. Dacă inimile noastre au fost aduse înapoi la Cuvânt, atunci zeciuiala nu este o teorie sau o obligație, ci este faptul de a-L asculta pe Domnul și de a-I da cu bucurie ceea ce-I aparține deja. Cei care umblă pe căile lor, își planifică singuri timpul și explică Cuvântul așa cum doresc, vor găsi întotdeauna o scuză plauzibilă pentru neascultarea lor.

Aș dori să mulțumesc încă o dată tuturor celor care respectă rânduiala divină și în acest sens. Astfel noi putem sluji în toate țările sărace de pe pământ. După cum știți cu toții, tot ce este trimis din Centrul de Misiune din Krefeld este gratuit – predicile tipărite ale fratelui Branham, cărțile, broșurile etc. În toți acești ani, noi nu am cerut niciodată bani pentru misiune. Scumpul nostru Domn și Mântuitor, Domnul Slavei, care a dat trimiterea, a avut de

asemenea grijă ca lucrarea Lui să fie dusă la bun sfârșit. Voi aveți un rol important în recolta sufletelor de peste tot din lume, dar și mai importante pentru noi sunt rugăciunile voastre neîncetate.

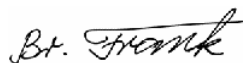
Anunțuri privind adunările de sfârșit de an 2004

Cu voia lui Dumnezeu, ultima întâlnire din Zürich în 2004 va avea loc duminică, 26 decembrie, ora 14:00. Vom lua Cina Domnului și vom avea părtășie cu frații la o masă comună. Adunările din anul 2005 vor avea loc, ca în anii trecuți, în ultima duminică a fiecărei luni.

În Krefeld, vom avea adunări în primul sfârșit de săptămână al fiecărei luni. Primele întâlniri vor avea loc în 1 și 2 ianuarie 2005. Ca întotdeauna, îi invităm cu drag pe toți să participe la aceste adunări și să-i invite și pe alții.

Doresc tuturor fraților și surorilor din Europa și de peste tot din lume, binecuvântările bogate ale lui Dumnezeu pentru anul 2005. Noi privim la viitor nu cu nesiguranță, ci cu mare încredere și vom fi mulțumitori Domnului pentru fiecare zi, fiecare săptămână, fiecare lună pe care ne-o va da. Vă rog să-i amintiți în rugăciunile voastre pe cei care poartă Cuvântul Domnului. Desigur că nu preget în a vă ruga să vă rugați pentru mine în mod deosebit și pentru iubitul frate Leonhart Russ, care are o mare responsabilitate în cadrul bisericii locale din Krefeld, ca și pentru iubitul nostru frate Paul Schmidt, care slujește din tot sufletul în biserica locală și în călătorii misionare. Nu trebuie să-i uităm pe iubiții noștri frați Alexis Barilier, Etienne Genton, Leonard Lifese, Urs Graf și pe mulți alții care nu pot fi numiți aici, dar care participă la Lucrarea Domnului.

Din însărcinarea lui Dumnezeu,
fratele Frank

Vești foarte bune

Fratele nostru din Jakarta, prof. dr. Wimanjaya, ne-a informat că Biblia va fi tradusă și publicată din nou în Indonezia, fără să mai conțină cuvântul „Allah” nicăieri în text. Allah este dumnezeul islamului și aparține doar Coranului, neavând nimic în comun cu Dumnezeul cel Atotputernic în care cred creștinii. Fratele nostru Wimanjaya face parte din Echipa Societății Biblice din Jakarta. Timp de mai mulți ani el a tradus literatura noastră în limba țării lui. După ce a citit prospectul nostru referitor la „religia islamului”, el a cercetat literatura despre aceasta și a văzut că Allah nu are absolut nimic în comun cu Dumnezeul Bibliei.

Cu ajutorul Domnului el a reușit să convingă Societatea Biblică de acest lucru și astfel s-a luat hotărârea de a se publica o nouă ediție a Bibliei în Indonezia.

Pentru faptul acesta îi suntem foarte recunoscători lui Dumnezeu.

Shalom! Invitație la următoarea călătorie în Israel

Dacă Dumnezeu îngăduie și timpul ni-l permite, călătoria în Israel este planificată să aibă loc din 2-13 mai 2005. Pentru mulți, mai ales pentru cei tineri o vizită în Țara Bibliei s-a dovedit o binecuvântare. Deocamdată nu cunoaștem prețul exact dar va fi în jur de 1600 de Euro. Sunt incluse zborul și vizitele turistice, transportul cu autocarul, micul dejun și masa de seară. Ne-ar face foarte mare plăcere dacă participarea la această călătorie în țara sfântă ar fi într-un număr mare.

Rezervările în avion și la hoteluri trebuie făcute din timp, deci vă rugăm să vă anunțați participarea înainte de sfârșitul lunii decembrie 2004.

Fotografii din cuprinsul scrisorii circulare 2004

Fratele Alexis Barilier

Publicul participând la adunarea din Hotelul Sheraton, Lima, Peru

Câțiva credincioși din Chile botezați în Numele Domnului Isus Hristos

O parte a mulțimii din Kinshasa O parte a mulțimii în Lubumbashi

O zi istorică – un eveniment istoric

Europa Unită a făcut câțiva pași înainte, devenind putere mondială. Fundamentul a fost așezat prin semnarea tratatului de la Roma, în 25 martie 1957. Europa Unită a avut la început 6 state membre, ulterior s-au alăturat și altele. În 1 mai, 2004, Europa a celebrat unirea a 25 de state, totalizând o populație de 445 de milioane de locuitori.

În 17 iulie, 1998, Statutul Roman al Tribunalului Internațional a intrat în vigoare.

În 29 octombrie, 2004, reprezentanții celor 25 de state au semnat Constituția Europeană la picioarele statuii Papei Inocențiu al X-lea. Nu din întâmplare, cele mai importante două tratate au fost semnate în același loc, în aceeași sală, sub protectoratul papei. Acestea nu sunt doar simple evenimente istorice, ele reprezintă împlinirea proorociei biblice pentru timpul de sfârșit. Aceste evenimente nu trebuie trecute cu vederea.

La sediul “Voice of God Recordings” cu Billy Paul și Joseph Branham

Semnul de bun venit la intrarea în "Voice of God Recordings" în Jeffersonville, Indiana, SUA.